

บทนำ

บุญญาบอกคว่าเอียงหน้ามองไปนอกหน้าต่างตั้งแต่ฝนตก
หนักจนมันเริ่มซา และบัดนี้ฝนหยุดสุดท้ายเพิ่งจะหยุดไป รอยบอบช้ำใน
ดวงตาระคนด้วยความว่าเหวอ้างว่าง หนึ่งตาค่อยหรือปรี้อกระทั่งปิดสนิท
เวลาแห่งการหลับไหลมาเยือนคนที่อ่อนล้าร่างกายแรงใจ แม้จะรู้ว่า
ทุกยามหลับตาต้องพบกับฝันร้าย เธอกลับรู้สึกยินดีกับมัน ชินชาต่อมัน
หรืออาจรอคอยฝันร้ายนั้นด้วยซ้ำไป

แค่ชั่วไม่กี่เข็มวินาทีเคลื่อนผ่าน สติทั้งหมดก็ถูกกลืนหาย
ภาพเก่าซ้ำเดิมวนมาราวกับเธอสามารถสั่งให้มันปรากฏได้อย่างไร
อย่างนั้น...ในห้วงฝัน ภาพหญิงสาวท้องอ่อนยืนอยู่ตรงบันไดเด่นชัด
ในสายตาของเด็กหญิงวัยสิบสามซึ่งยืนอยู่เบื้องล่าง และไม่กี่วินาที
ต่อมาหญิงสาวผู้นั้นก็ถูกกระแทกจากเด็กผู้ชายคนหนึ่งสุดแรง เธอ
หน้าคะมำกลิ้งจากบันไดชั้นบนสุดลงมาฟุบตรงแทบเท้าของบุญญา...

ไม่มีเสียงโอดครวญร่ำไห้หรือเจ็บปวด ทุกอย่างเงียบสนิท ลำคอระหงของคนทีนอนคว่ำหน้าบนพื้นบิดไปด้านข้างอย่างผิดสรีระ ของคนปกติจะทำได้ เลือดสีแดงชั้นไหลทะลักจากช่องคลอดของ หญิงสาวผู้นั้น มันแผ่กระจายเป็นวงกว้างบนพื้นพรมชั้นดี ไหลกว้าง ออกไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ รวากับไม่มีที่สิ้นสุด และเมื่อมันไหลมาสัมผัส เท้าเปล่าเปลือยของบุญญา เธอก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน ในหัวอกหวิววาบตั้งปีศาจร้ายมากระชากาวิญญาณ รับรู้กลิ่นคาวเลือด คละคลุ้งไปทั่ว

บุญญาอยากกรีดร้องแต่เสียงของเธอไม่ยอมดังออกมา ดวงตา จับจ้องอยู่กับภาพตรงหน้า ไม่เบี่ยงไปทางอื่น แม้แต่จะก้มลงไปประคอง ผู้หญิงตั้งท้องซึ่งเป็นพี่สาวแท้ๆ ของเธอเอง ร่างกายก็ยังบังคับให้ขยับ ไม่ได้ กระทั่งเสียงฝีเท้าวิ่งตึงๆ ของคนต้นเหตุตั้งขึ้น เธอจึงแหงนหน้า มอง เห็นหลังเด็กชายคนนั้นวิ่งหายเข้าไปในห้องนอนของเขา บุญญา พังส่ายตาไปยังประตูที่ปิดเสียงดัง เพ่งอยู่อย่างนั้นไม่หันเหไปไหน และ อึดใจใหญ่ต่อมาเขาก็แง้มประตูออก

เธอได้สบตาเขา แววตาแห่งความเคียดแค้นชิงชัง...เธอจดจำ แววตานั้นไว้ จดจำไว้ทุกอนุกลมหายใจ

จดจำไว้เพื่อรอเวลา...วันข้างหน้าถ้าได้เจอและสบตากันอีกครั้ง ถึงตอนนั้นคงเป็นวันที่เธอพร้อมจะแก้แค้น และเฝ้ามองเขาทุกข์ทรมาน อย่างคนตายทั้งเป็น!

“เฮือก!”

เวลาผ่านไปนานแค่ไหน บุญญาไม่ได้สนใจ เธอควาตื่นแบบนี้ มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เบื้องนอกท้องฟ้าแจ่มใสขึ้นมาก แม้ความชื้น ยังทำให้รู้สึกเย็นจนต้องห่อตัวก็ตาม ถ้าพี่สาวเธอยังอยู่ ชีวิตเธอคงไม่ อ่างว่างขนาดนี้ พี่สาวที่คอยโอบกอด ปลอดภัยมออย่างรักใคร่เอ็นดู ถ้าเด็กผู้ชายเมื่อสิบปีก่อนคนนั้นไม่พรากพี่สาวไปจากเธอ ชีวิตเธอคง

มีรอยยิ้มมากกว่าความเจ็บปวด

แม้ความรู้สึกภายในใจจะปะทุรุนแรง ทว่าแวตาทหญิงสาวกลับว่างเปล่าเยือกเย็น รวากับไม่ได้มีความรู้สึกใดในส่วนลึก สายตาทำทางอย่างนี้ของเธอ คนรอบตัวมักประหวั่นพรั่นพรึงเสมอ พวกเขาบอกว่ามันน่ากลัวว่าการแสดงทุกอารมณ์ออกมาทางสายตา แต่ในขณะที่เดียวกัน มันกลับหลอกตาใครต่อใครได้ไม่น้อยเช่นกัน โดยเฉพาะชายหนุ่มที่ดีความหมายเป็นความใสซื่อบริสุทธิ์ พวกเขาชอบแวตาท ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมของเธอนักหนา บุญญารู้ดีในข้อนี้

และนี่อาจเป็นของขวัญพิเศษทดแทนความสูญเสีย ที่เหลือเธอก็แค่รอ... รอเวลาจะได้สบตากับเด็กผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง หลังจากผ่านมาสิบสองปี เขาคงเป็นหนุ่มพอจะสบตาเธอในแบบหนุ่มสาวได้แล้ว เมื่อใดมีโอกาส... เธอจะไม่ปล่อยให้โอกาสแก่แค่นั้นหลุดมือ ถ้าสวรรค์หรือสิ่งใดนำพาเขามาเจอเธอได้ ไม่ว่าเมื่อไหร่ เขาจะได้เข้าใจ...

...ว่ารสชาติของความตายทั้งเป็นมันเลวทรามสิ้นดี!